

1. PAVLŮV LIST KORINTSKÝM

Pavel, z Boží vůle povolovaný apoštol Ježíše Krista, a bratr Sostenes

²církvi Boží v Korintu, posvěceným v Kristu Ježíši, povoláním svatým, a také všem, kdo na jakémkoli místě vzývají jméno našeho společného Pána Ježíše Krista:

³Milost vám a pokoj od Boha, našeho Otce, a od Pána Ježíše Krista.

Je Kristus rozdělen?

⁴Stále za vás děkuji svému Bohu, za to, jaké Boží milosti se vám dostalo v Kristu Ježíši: ⁵byli jste v něm obnoveni v každém ohledu, každým slovem a veškerým poznáním. ⁶Kristovo svědectví je mezi vámi tak pevně ustaveno, ⁷že nemáte nedostatek v žádném daru, zatímco očekáváte zjevení našeho Pána Ježíše Krista. ⁸Ten vás bude posilovat až do konce, aby vám v den našeho Pána Ježíše Krista nebylo co vytknout. ⁹Bůh je věrný. On sám vás povolal ke společenství s jeho Synem Ježíšem Kristem, naším Pánem!

¹⁰Bratři, jménem našeho Pána Ježíše Krista vás prosím, abyste všichni spolu souhlasili a namísto vzájemných roztržek byli spojeni jednou myslí a jedním záměrem. ¹¹Z domu Chloé jsem se o vás, bratři moji, dozvěděl, že mezi sebou máte sváry. ¹²Mám na mysli to, že jeden z vás říká: „Já jsem Pavlův,“ jiný: „Já jsem Apollův,“ další: „Já jsem Petrův“ a další „Já zase Kristův.“ ¹³Copak je Kristus rozdělen? Byl snad za vás ukřižován Pavel? Byli jste pokřtěni Pavlovým jménem? ¹⁴Díky Bohu, že jsem nikoho z vás nekřtil kromě Krispa a Gaia, ¹⁵aby někdo ještě neřekl, že jsem křtil svým jménem. ¹⁶Pokřtil jsem vlastně i Štěpánovu

rodinu, ale nevím, že bych křtil ještě někoho dalšího. ¹⁷Kristus mě totiž neposlal křtít, ale kázat evangelium, a to bez moudrých řečí, aby snad nebyl zmařen Kristův kříž.

Bláznivé kázání

¹⁸Ano, pro ty, kdo spějí k záhubě, je poselství kříže bláznovstvím, ale pro nás, kdo docházíme spásy, je to Boží moc. ¹⁹Je přece psáno:

„Zahubím moudrost moudrých,
zavrhnou rozumnost rozumných.“

²⁰Kde zůstal mudrc? Kde je učenec? Kde zůstal světový myslitel? Neobrátíl Bůh moudrost tohoto světa v bláznovství? ²¹Bůh se ve své moudrosti nedal světu poznat jejich vlastní moudrostí. Namísto toho se Bohu zalíbilo, že spasí ty, kdo uvěří tomuto bláznivému kázání. ²²Židé požadují zázraky, Řekové hledají moudrost, ²³ale my kážeme Krista ukřižovaného – pohoršení pro Židy, bláznovství pro Řeky, ²⁴ale pro povolání, ať Židy či Řeky, Krista – Boží moc a Boží moudrost. ²⁵Boží bláznovství je totiž nad lidskou moudrost a Boží slabost je nad lidskou silou.

²⁶Podívejte se, bratři, jak vás Bůh povolal: podle lidských měřítek mezi vámi není mnoho moudrých, mnoho mocných, mnoho urozených. ²⁷Bůh ale vyvolil bláznivě tohoto světa, aby zahanbil moudré. Bůh vyvolil slabé tohoto světa, aby zahanbil silné. ²⁸Bůh vyvolil neurozené a opovržené tohoto světa, ba dokonce to, co nic není, aby obrátil vníčeť to, co je, ²⁹aby se před Bohem nikdo nechlubil. ³⁰Jen díky němu jste v Kristu Ježíši, který se stal naší moudrostí od Boha, naší spravedlností, posvěcením a vykoupením. ³¹A proto, jak je psáno: „Kdo se chlubit, chlubit se v Hospodinu.“

Kristova mysl

2 Ani já jsem vám, bratři, po svém příchodu nezvěstoval Boží svědectví nějak zvlášť vznešenými nebo moudrými řeči. ²Rozhodl jsem se totiž neznat mezi vámi nic než Ježíše Krista, a to toho ukřižovaného. ³Přišel jsem mezi vás ve slabosti, v bázni a velmi rozochvěn. ⁴Mé poselství a kázání nespočívalo v přesvědčivých argumentech lidské moudrosti, ale v prokázání Ducha a jeho moci, ⁵neboť jsem nechtěl, aby se vaše víra zakládala na lidské moudrosti, ale na Boží moci.

⁶O moudrosti mluvíme mezi dospělými, ovšem není to moudrost současného světa, ani jeho pomíjivých vůdců. ⁷My mluvíme o tajemné moudrosti Boží, o skryté moudrosti, kterou Bůh před věky předurčil k naší slávě ⁸a kterou nikdo z vůdců současného světa nepoznal; kdyby ji totiž znali, neukřižovali by Pána slávy. ⁹Ale jak je psáno:

„Co oko nevidělo, co ucho neslyšelo,
co člověku nikdy ani na mysl nepřišlo,
to Bůh připravil těm, kdo jej milují.“

¹⁰Nám to však Bůh zjevil svým Duchem, neboť Duch zkoumá všechny věci, i Boží hlubiny. ¹¹Kdo z lidí rozumí člověku než jeho vlastní duch? Stejně tak Bohu nerozumí nikdo než Boží Duch. ¹²My jsme však nepřijali ducha světa, ale Ducha, který je z Boha, abychom rozuměli, čím nás Bůh obdaroval. ¹³O tom právě mluvíme (nikoli slovy, jimž učí lidská moudrost, ale slovy, jimž vyučuje Duch Svätý), když vykládáme duchovní věci duchovními slovy. ¹⁴Neduchovní člověk ovšem nepřijímá věci Božího Ducha, neboť jsou pro něj bláznovství, a nemůže je pochopit, neboť se jim dá rozumět jen duchovně. ¹⁵Kdo však je duchovní, může rozumět všemu, ačkoli jemu nikdo nerozumí. ¹⁶Vždyt:

„Kdo poznal Hospodinovu mysl,
kdo by mu mohl poradit?“

My ale máme mysl Kristovu!

Jeden sázel, druhý zaléval

3 Jenže já jsem s vámi, bratři, nemohl mluvit jako s duchovními, ale jako s tělesnými, jako s nemluvnaty v Kristu. ²Krmil jsem vás mlékem, ne hutným pokrmem, neboť jste ho ještě nemohli snést a ani dosud nemůžete, ³neboť jste stále tělesní. Copak nejste tělesní a nechodíte po lidských cestách, když mezi sebou máte závist, svár a různice? ⁴Copak nejste tělesní, když jeden říká: „Já jsem Pavlův“ a druhý „Já zas Apollův“?

⁵Kdo je vůbec Pavel? A kdo Apollo? Služebníci, skrze něž jste uvěřili, a to každý, jak mu dal Pán. ⁶Já jsem sázel, Apollo zaléval, ale vzrůst vám dal Bůh. ⁷Vůbec nejde o to, kdo sází, ani o to, kdo zalévá, ale o to, že Bůh dává vzrůst. ⁸Ten, kdo sází, a ten, kdo zalévá, jsou jedno; každý však dostane svou vlastní odplatu za svou vlastní práci. ⁹Jsme tedy Boží spolupracovníci; vy jste Boží pole, Boží stavba.

¹⁰Podle Boží milosti, jíž se mi dostalo, jsem jako zkušený stavitel položil základy, na kterých pak staví další. Každý však ať dává pozor, jak na nich staví. ¹¹Nikdo nemůže položit jiný základ mimo ten, který je již položen, a to je Ježíš Kristus. ¹²Ať už kdo na tom základě staví ze zlata, stříbra, drahého kamení, z dříví, sena nebo ze slámy, ¹³dílo každého vyjde najevo. V onen den se to ukáže; bude to zjeveno ohněm, neboť oheň vyzkouší dílo každého člověka. ¹⁴Zůstane-li něčí dílo, které postavil, získá odplatu. ¹⁵Shoří-li něčí dílo, utrpí škodu; sám sice bude zachráněn, ale jen jako skrze oheň.

¹⁶Copak nevíte, že jste Boží chrám? Vždyť ve vás přebývá Boží Duch! ¹⁷Kdokoli ničí Boží chrám, toho zničí Bůh, neboť Boží chrám je svatý, a to jste vy.

¹⁸Ať se nikdo neplete: kdo z vás si myslí, že je na tomto světě moudrý, ať se raději stane bláznem. Pak teprve bude moudrý, ¹⁹neboť moudrost tohoto světa je u Boha bláznovstvím. Je přece psáno:

„Lapí moudré v jejich vychytralosti.“

²⁰A jinde:

„Hospodin zná myšlenky moudrých, on ví, jak marné jsou.“

²¹Ať už se proto nikdo nechlubí lidmi. Všechno je přece vaše: ²²ať Pavel, Apollo či Petr, ať svět, život nebo smrt, ať už přítomnost nebo budoucnost – všechno je vaše, ²³vy jste Kristovi a Kristus Boží.

Blázní pro Krista

4 Považujte nás tedy za Kristovy služebníky a za správce Božích tajemství. ²Od správce se žádá jen jedno – aby byl shledán věrným. ³Co o mně soudíte vy anebo lidé vůbec, pro mě znamená velmi málo; nezáleží mi dokonce ani na vlastním úsudku. ⁴Mé svědomí je čisté, ale tím ještě nejsem ospravedlněn; mým soudcem je přece Pán. ⁵Nevynášejte tedy předčasné soudy. Až přijde Pán, osvětlí, co je skryté ve tmě, zjeví úmysly srdcí a tehdy každého ocení Bůh.

⁶Bratři, použil jsem tu sebe a Apolla jako příklady, abyste se na nás mohli poučit. Držte se toho, co je psáno, a nikdo ať se kvůli jednomu z nás nepovyšuje nad druhého. ⁷Kdo tě udělal tak důležitým? Máš snad něco, co jsi nedostal? A když jsi všechno dostal, jak to že se chlubíš, jako bys to nedostal? ⁸Už máte všechno, už jste

zbohatli! Bez nás jste začali kralovat! Kéž byste ale kralovali tak, abychom mohli kralovat s vámi. ⁹Připadá mi, že Bůh nám apoštolům určil poslední místo v řadě, abychom se jako odsouzcenci k smrti stali podívanou světu – lidem i andělům. ¹⁰Z nás jsou kvůli Kristu blázni, ale vy jste v Kristu rozumní; my jsme slabí, vy však silní; vy máte slávu, a my ostudu. ¹¹Do této chvíle trpíme hladem a žízň, chodíme v hadrech, snášíme rány, nemáme domov. ¹²Vlastníma rukama těžce pracujeme; když nám spílají, žehnáme; když nás pronásledují, snášíme; ¹³když nás uráží, prosíme. Dosud jsme bráni za špinu světa, za vůbec nejhorší spodinu.

¹⁴Nepíšu to proto, abych vás zahanbil, ale abych vás napomenul jako své milované děti. ¹⁵I kdybyste v Kristu měli tisíce pěstounů, neznamená to, že máte mnoho otců. Byl jsem to já, kdo vás skrze evangelium zplodil v Kristu Ježíši, ¹⁶a tak vás prosím, řiďte se mým příkladem. ¹⁷Proto také za vámi posílám Timotea, svého milovaného a věrného syna v Pánu, který vám připomene mé způsoby v Kristu, jak je učím v každé církvi, kam přijdu. ¹⁸Některí se začali povyšovat, jako bych k vám už neměl přijít. ¹⁹Ale dá-li Pán, přijdu k vám už brzy, a poznám ne řeči těch povyšenců, ale jejich moc. ²⁰Boží království totiž není v řeči, ale v moci. ²¹Co chcete? Abych k vám přišel s holí, nebo s duchem lásky a mírnosti?

Kvas v těstě

5 Proslýchá se dokonce, že je mezi vámi smilstvo, a to takové smilstvo, jaké se nenajde ani mezi pohany – někdo prý žije s manželkou svého otce! ²A vy jste ještě pyšní! Neměli byste raději truchlit a vyloučit toho, kdo to spáchal, ze svého středu? ³Ačkoli jsem od vás tělem daleko, v duchu jsem s vámi a ohledně toho, kdo to spáchal, jsem již rozhodl, jako bych byl přítomen: ⁴Až se

shromáždíte ve jménu našeho Pána Ježíše Krista, budu v duchu s vámi a bude s vámi moc našeho Pána Ježíše Krista. ⁵Tedy dotyčného vydejte satanovi k záhubě těla, aby jeho duch byl spasen v den Pána Ježíše.

⁶Vaše chlubení není namístě. Copak nevíte, že trocha kvasu nakvasí celé těsto? ⁷Zbavte se starého kvasu, abyste byli novým, nekvašeným těstem. Vždyť byl za nás obětován náš velikonoční Beránek, Kristus! ⁸Proto slavme Velikonoce bez starého kvasu, bez kvasu špatnosti a ničemnosti, ale s nekvašenými chleby upřímnosti a pravdy.

⁹V dopisu jsem vám napsal, abyste se nestýkali se smilníky. ¹⁰Nemyslel jsem ale vůbec smilníky tohoto světa ani lakomce, vydřiduchy nebo modláře – vždyť to byste museli ze světa utéci! ¹¹Teď vám tedy píšu, abyste se nestýkali s někým, kdo si říká bratr, ale je to smilník, lakomec, modlár, pomlouvač, opilec nebo vydřiduch. S takovým ani nejezte. ¹²Proč bych ale soudil ještě ty venku? Nemáte snad soudit ty, kdo jsou uvnitř? ¹³Ty venku bude soudit Bůh, ale vy toho zlého vylučte ze svého středu.

Soudy v církvi

6 Jak se někdo z vás odvažuje, když má s někým spor, soudit se před nespravedlivými, a ne před svatými? ²Copak nevíte, že svatí budou soudit svět? Když máte jednu soudit svět, to nejste schopní rozsoudit takové maličkosti? ³Nevíte, že budeme soudit anděly? Čím spíše běžné životní záležitosti! ⁴Vy ale s takovými věcmi chodíte k soudu a přijímáte za soudce lidi, kteří v církvi nic neznamenají! ⁵Ríkám to k vaší hanbě. To mezi vámi není ani jeden moudrý, který by své bratry mohl rozsoudit? ⁶Ale bratr se soudí s bratrem, a to před nevěřícími! ⁷Už vůbec to, že se spolu soudíte, je vaše prohra. Proč raději nesnášíte křivdu? Proč raději netrpíte škodu? ⁸Vy ale křivdíte a škodíte, a to vlastním bratrům!

⁹Copak nevíte, že nespravedliví nebudou mít podíl na Božím království? Nepleťte se! Smilníci, modláři, cizoložníci, rozkošníci, zvrhlíci, ¹⁰zloději, lakomci, opilci, pomlouvači ani vydřiduchové nebudou mít podíl na Božím království. ¹¹A takoví jste někteří byli, ale jste omyti, jste posvěceni a jste ospravedlněni jménem Pána Ježíše a Duchem našeho Boha.

Nepatříte sami sobě

¹²„Všechno smím“ – budiž, ale ne všechno je prospěšné. Všechno smím, ale ničím z toho se nedám ovládnout. ¹³„Jídlo břichu a břicho jídlu – Bůh jednou zruší obojí.“ Budiž, tělo však nepatří smilstvu, ale Pánu a Pánu tělu. ¹⁴Tentýž Bůh, který vzkřísil Pána, vzkřísí svou mocí i nás!

¹⁵Copak nevíte, že vaše těla jsou Kristovými údy? Mohu snad vzít údy Kristovy a učinit je údy nevěstky? To nikdy! ¹⁶Copak nevíte, že kdo se spojuje s nevěstkou, je s ní jedno tělo? Vždyť Písmo říká: „Ti dva budou jedno tělo.“ ¹⁷Kdo se však spojuje s Pánem, je s ním jeden duch.

¹⁸Utíkejte před smilstvem! Žádný jiný lidský hřích se netýká těla; kdo ale smilní, hřeší proti vlastnímu tělu. ¹⁹Copak nevíte, že vaše tělo je chrámem Ducha Svatého, který je ve vás a kterého máte od Boha? Už nepatříte sami sobě; ²⁰byli jste draze vykoupeni! Ctěte proto Boha svým tělem i svým duchem – vždyť to obojí je Boží.

Dar manželství

7 Pokud jde o to, jak jste mi psali: „Pro muže je lepší obejít se bez ženy“ – ²budiž, ale abyste se vyvarovali smilstva, ať má každý muž manželku a každá žena manžela. ³Muž ať své ženě plní manželskou povinnost, stejně jako žena svému muži. ⁴Ženino tělo už nepatří jí, ale manželovi, stejně jako mužovo tělo už nepatří jemu, ale manželce. ⁵Neodpírejte se jeden druhému – jediné po vzájemně

shodě, že se na čas uvolníte pro půst a modlitbu. Potom zase buďte spolu, aby vás nepokoušel satan, kdybyste se nemohli ovládnout. ⁶To, co tu říkám, však není příkaz, ale svolení. ⁷Přál bych si, aby všichni byli jako já, ale každý má od Boha svůj vlastní dar, jeden tak a druhý jinak.

⁸Svobodným a vdovám říkám, že je pro ně lepší zůstat, jako jsem já. ⁹Pokud se však nemohou ovládnout, ať vstoupí do manželství. Je přece lepší vstoupit do manželství než být spalován touhou.

¹⁰Pro ty, kdo žijí v manželství, mám nikoli své, ale Pánovo přikázání: Manželka ať od muže neodchází. ¹¹Pokud přece odejde, ať zůstane nevdaná, anebo ať se smíří s manželem. Stejně tak muž ať neopouští manželku.

¹²Ostatním říkám já, nikoli Pán: Má-li některý bratr nevěřící manželku a ta je ochotná s ním zůstat, ať ji neopouští. ¹³Stejně tak, má-li některá žena nevěřícího manžela a ten je ochoten s ní zůstat, ať ho neopouští. ¹⁴Nevěřící manžel je totiž posvěcen svou ženou; stejně tak nevěřící manželka je posvěcena svým mužem. Jinak by totiž vaše děti byly nečisté, jsou ale přece svaté. ¹⁵Pokud však nevěřící chce odejít, ať odejde. Bratr ani sestra nejsou v takových případech vázáni. Bůh nás povolal k pokoji. ¹⁶Copak víš, ženo, zda zachrániš manžela? Copak víš, muži, zda zachrániš manželku?

Zůstaň, jak jsi

¹⁷Ať tedy každý žije, jak mu Pán určil a jak ho Bůh povolal. Toto pravidlo předkládám všem církvím. ¹⁸Kdo byl povolán jako obřezaný, ať se nedělá neobřezaným. Kdo byl povolán jako neobřezaný, ať se nedává obřezat. ¹⁹Nezáleží přece na obřizce nebo neobřizce, ale na poslušnosti Božích přikázání. ²⁰Ať každý zůstává v postavení, ve kterém byl povolán. ²¹Byl jsi povolán jako otrok? Nedělej si s tím starosti. Pokud se ale můžeš stát svobodným,

určitě toho využij. ²²Koho Pán povolal jako otroka, ten je v Pánu osvobozen. A naopak: koho Kristus povolal jako svobodného, ten se stal jeho otrokem. ²³Byli jste draze vykoupeni; nestávejte se lidskými otroky. ²⁴Bratři, ať každý před Bohem zůstává tak, jak byl povolán.

²⁵Pokud jde o neprovdané, nemám od Pána žádný příkaz, ale dám vám radu jako někdo, komu Pán pomohl být věrným. ²⁶Myslí si, že vzhledem k současné tísní je pro člověka lepší zůstat, jak je. ²⁷Jsi v manželském svazku? Nesnaž se o rozvod. Jsi rozveden? Nesnaž se najít ženu. ²⁸I když se ale oženíš anebo když se dívka vdá, není to žádný hřích. Jen se vás snažím ušetřit běžných potíží.

Času je málo

²⁹Říkám vám, bratři, že už nezbyvá moc času. Ať tedy i ženatí jsou jako neženatí, ³⁰ti, kdo oplakávají, jako by neoplakávali, ti, kdo oslavují, jako by neoslavovali, ti, kdo kupují, jako by nevlastnili ³¹a ti, kdo se zabývají věcmi tohoto světa, ať to nepřehánějí. Svět, jak ho známe, totiž končí. ³²Proto bych rád, abyste se nezatěžovali starostmi. Svobodný se stará o věci svého Pána, aby se líbil Pánu, ³³ale ženatý se stará o věci světa, aby se líbil své ženě. ³⁴Stejný rozdíl je mezi vdanou a svobodnou: svobodná se stará o věci svého Pána, aby byla svatá tělem i duchem, ale vdaná se stará o věci světa, aby se líbila svému muži. ³⁵Neříkám to proto, abych vás nějak omezoval, ale abych vám pomohl vést počestný život v bezvýhradné oddanosti Pánu.

³⁶Pokud má někdo za to, že vůči své dívce jedná nepatřičně, má-li už nejvyšší čas a není zbytlý, pak ať udělá, po čem touží. Jen ať se vezmou, to přece není hřích. ³⁷Kdo je však vnitřně přesvědčen a nic ho nenutí, ale sám se v srdci dobrovolně rozhodl, že si tu dívku nevezme, je to v pořádku. ³⁸Zkrátka, kdo se žení, dělá dobře, a kdo se nežení, dělá ještě lépe.

³⁹Žena je vázána zákonem, dokud její muž žije. Pokud její muž zemře, je svobodná; může si vzít koho chce, ale pouze v Pánu. ⁴⁰Osobně si ale myslím, že bude šťastnější, když zůstane, jak je. A mám za to, že i já mám Božího Ducha.

Svoboda a ohleduplnost

8 Pokud jde o maso obětované modlám: Ano, víme, že „všichni jsme došli poznání.“ Poznáním se člověk nadme, láskou se však buduje. ²Kdo si myslí, že něco ví, ten ještě nic nezná tak, jak by měl. ³Kdo ale miluje Boha, ten má poznání od něj.

⁴Pokud tedy jde o požívání masa obětovaného modlám: Víme, že „modla vůbec nic neznamená“ a že „je jen jediný Bůh a není žádný jiný.“ ⁵Na nebi i na zemi jsou sice různí takzvaní bohové (a takových ‚bohů‘ a ‚pánů‘ je celá řada), ⁶pro nás je ale jen jediný Bůh – Otec, z něhož je všechno, i my pro něj; a jediný Pán – Ježíš Kristus, skrze něhož je všechno, i my skrze něj.

⁷Všichni ale k tomuto poznání nedošli. Někteří jsou dosud tak zvyklí na modly, že jsou k požívání takového masa choulostiví a mají pak špatné svědomí. ⁸Jídlo nás ovšem Bohu nepřibližuje. Jíme-li, nic nezískáváme, a pokud nejíme, nic neztrácíme. ⁹Dejte ale pozor, aby se ta vaše svoboda nestala pro slabší kamenem úrazu. ¹⁰Co kdyby tě někdo viděl – tebe, který jsi „došel poznání“ – jak sedíš u jídla v chrámě modloslužby? Nenechá se ten slabší proti svému svědomí strhnout, aby jedl maso obětované modlám? ¹¹Kvůli tvému „poznání“ tak zahyne tvůj slabší sourozenec, za kterého zemřel Kristus! ¹²Když takto zraňujete choulostivé svědomí svých sourozenců, nehřešíte jen proti nim, ale proti Kristu! ¹³Pokud mého bratra svádí jídlo k hříchu, nedotknou se masa už nikdy v životě, abych snad svého bratra nesvedl.

Svoboda a obětavost

9 Nejsm snad i já svobodný? Nejsm snad apoštol? Neviděl jsem snad našeho Pána Ježíše Krista? Nejste snad vy mé dílo v Pánu? ²I kdybych pro jiné nebyl apoštolem, určitě jím jsem pro vás: pečeti mého apoštolství jste vy v Pánu.

³Zde je má obhajoba před těmi, kteří mě soudí: ⁴Nemáme snad právo na jídlo a pití? ⁵Nemáme snad právo mít s sebou věřící manželku jako ostatní apoštolové i Pánovi bratři i Petr? ⁶To jen já a Barnabáš si musíme na sebe vydělat? ⁷Kdo kdy bojoval na vlastní náklady? Kdo sází vinici a neokusí její hrozny? Kdo pase stádo a nepije jeho mléko?

⁸Dávám tu snad jen lidské příklady? Copak to neříká i Zákon? ⁹V Mojžíšově zákoně je přece psáno: „Mláčícimu dobytčeti nedávej náhubek.“ Copak se Bůh stará o dobytek? ¹⁰Neříká to spíše kvůli nám? Bezpochyby je to napsáno kvůli nám. Kdo oře, musí přece orat v naději, a kdo mlátí obilí, musí to dělat v naději, že bude mít podíl z úrody. ¹¹Rozsévali jsme u vás duchovní sítě; bylo by snad příliš, abychom sklízeli vaši hmotnou úrodu? ¹²Mohou-li toto právo vůči vám uplatňovat druzí, čím spíše my? My jsme však toto právo nevyužili. Raději všechno mlčky snášíme, abychom nekladli žádnou překážku Kristovu evangelium.

¹³Copak nevíte, že ti, kdo slouží v chrámu, smějí jíst chrámové pokrmý? Nevíte, že ti, kdo slouží u oltáře, mají podíl z oltářních obětí? ¹⁴Právě tak Pán určil, že kazatelé evangelia mají žít z evangelia. ¹⁵Já jsem však nic z toho nevyužil (a nepíšu to proto, že bych s tím chtěl začínat). Jsem na to hrdý a raději bych umřel, než abych se o to nechal připravit. ¹⁶Když kážu evangelium, nemám nač být hrdý – je to má povinnost a běda mně, kdybych nekázal! ¹⁷Kdybych to dělal z vlastní vůle, měl bych nárok na odměnu; já však neplním vlastní vůli, ale svěřený úkol.

¹⁸Zač tedy mohu získat odměnu? Za to, že kážu Kristovo evangelium zdarma, aniž bych využíval práva, které při kázání evangelia mám.

¹⁹Ode všech jsem svobodný, ale všem jsem se vydal jako otrok, abych jich co nejvíce získal. ²⁰Pro Židy jsem jako Žid, abych získal Židy; pro lidi pod Zákonem jsem jako pod Zákonem, abych získal ty, kdo jsou pod Zákonem. ²¹Pro lidi bez Zákona jsem jako bez Zákona, abych získal ty, kdo jsou bez Zákona (sám ovšem nejsem bez Božího Zákona – podléhám zákonu Kristovu). ²²Pro slabé jsem jako slabý, abych získal slabé. Pro všechny jsem vším, abych jakýmkoli způsobem aspoň některé zachránil. ²³A to vše dělám kvůli evangeliu, abych na něm získal svůj podíl.

²⁴Copak nevíte, že všichni závodníci běží, ale jen jeden zvítězí a získá odměnu? Běžte tak, abyste ji získali. ²⁵Každý závodník má přísnou sebekázeň – oni to dělají pro věnec, který zvadne, my ale pro ten, který nezvadne. ²⁶Takto tedy běžím, ne jako bych neměl cíl; takto bojuji, ne jako bych rozrážel jen vzduch. ²⁷Raději své tělo tužím a podmaňuji, abych snad, když kážu druhým, sám nebyl vyřazen.

Svoboda a svatost

10 Nechci bratří, abyste nevěděli, co se stalo s našimi otci. Všichni byli zastíněni oblakem a všichni prošli mořem. ²Všichni byli křtem v oblaku a moří spojení s Mojžíšem. ³Všichni jedli tentýž duchovní pokrm ⁴a všichni pili tentýž duchovní nápoj (pili totiž z duchovní skály, která je provázela, a tou skálou byl Kristus). ⁵Ve většině z nich ale Bůh nenašel zalíbení – vždyť „byli pobiti na poušti.“

⁶To vše se stalo nám pro výstrahu. Proto nepropadejme zlé lačnosti tak jako kdysi oni. ⁷Také nebuďte modláři

jako někteří z nich, jak je psáno: „Lid se posadil, aby jedl a pil, a pak vstali, aby se povyrazili.“ ⁸Také nesmilněme, jako někteří z nich smilnili a v jediný den jich padlo třicetadvacet tisíc. ⁹Také nepokoušejme Krista, jako někteří z nich pokoušeli a byli zahubeni hady. ¹⁰Také nereptejte, jako někteří z nich reptali a byli zahubeni zhoubcem. ¹¹To všechno se jim stalo pro výstrahu a bylo to zapsáno pro poučení nám, kdo jsme se octli na konci věků.

¹²Kdo si tedy myslí, že pevně stojí, ať dává pozor, aby nepadl. ¹³Jak vidíte, nezmocnilo se vás pokušení, které by pro lidi nebylo běžné. Ale Bůh je věrný! Nedovolí, abyste byli pokoušeni nad své možnosti; uprostřed zkoušky vám poskytne východisko, abyste mohli obstát.

¹⁴A tak, moji milovaní, utíkejte před modlářstvím. ¹⁵Mluvíme jako k rozumným lidem; sami posuďte, co říkám. ¹⁶Kalich požehnání, za který děkujeme – není to snad společenství Kristovy krve? Chléb, který lámeme – není to snad společenství Kristova těla? ¹⁷Jako je jeden chléb, tak jsme jedno tělo. I když je nás mnoho, sdílíme jeden chléb. ¹⁸Všimněte si tělesného Izraele: copak ti, kdo jedí z obětí, nesdílejí společenství oltáře?

¹⁹Co se tu snažím říci? Že modla něco znamená? Anebo že maso obětované modlám něco znamená? ²⁰Nikoli. Říkám však, že pohané nepřinášejí své oběti Bohu, ale démonům. A já nechci, abyste měli co společného s démony. ²¹Nemůžete pít kalich Páně i kalich démonů; nemůžete mít podíl na stolu Páně i na stolu démonů! ²²Nebo snad chceme Pána popouzet k žárlivosti? Jsme snad silnější než on?

Svoboda a zodpovědnost

²³„Všechno smím“ – budiž, ale ne všechno je prospěšné; všechno smím, ale ne všechno pomáhá. ²⁴Nikomu ať nejde o vlastní prospěch, ale o prospěch toho druhého.

²⁵Jezte, cokoli se prodává na masném trhu, a na nic se kvůli svědomí nevyptávejte, ²⁶vždyť „Hospodinova je země i všechno na ní.“ ²⁷Když vás někdo nevěřící pozve a vám se chce jít, jděte. Jezte, cokoli vám nabídnou, a na nic se kvůli svědomí nevyptávejte. ²⁸Kdyby vám ale někdo řekl: „To maso pochází z obětí,“ pak je nejezte. Mějte ohled na toho, kdo vás upozornil, a na svědomí. ²⁹Nemluvím ovšem o tvém svědomí, ale o svědomí toho druhého.

„Proč by ale moji svobodu mělo určovat cizí svědomí? ³⁰Vždyť ten pokrm jím s vděčností! Proč bych měl být odsuzován kvůli něčemu, za co vzdávám díky?“

³¹Nuže – ať už jíte nebo pijete, ať už děláte cokoli, všechno to dělejte k Boží slávě. ³²Nebudte kamenem úrazu Židům ani Řekům ani církvi Boží. ³³Vždyť i já vždycky vycházím všem vstříc, neboť nehledám vlastní prospěch, ale prospěch mnohých, aby byli spaseni.

11 Řiďte se mým příkladem, tak jako já Kristovým.

Pokrývka hlavy

²Chvám vás, bratři, že na mě stále pamatujete a držíte se učení, které jsem vám předal. ³Chtěl bych však, abyste si uvědomili, že hlavou každého muže je Kristus, hlavou ženy její muž a hlavou Krista Bůh. ⁴Každý muž, který se modlí nebo prorokuje s pokrytou hlavou, dělá ostudu Tomu, kdo je mu hlavou. ⁵Stejně tak každá žena, která se modlí nebo prorokuje s nezahalenou hlavou, dělá ostudu tomu, kdo je jí hlavou; je to úplně stejné, jako kdyby se oholila. ⁶Pokud se žena nechce zahalovat, pak ať se rovnou ostříhá. Pokud se ovšem stydí ostříhat nebo oholit, pak ať se tedy zahaluje. ⁷Muž si ovšem nemá zahalovat hlavu, neboť je obrazem a slávou Boží. Žena je ovšem slávou svého muže. ⁸Vždyť muž nebyl stvořen z ženy, ale žena z muže. ⁹Muž také nebyl stvořen kvůli ženě, ale žena

kvůli muži. ¹⁰Proto ať si žena zahaluje hlavu na znamení autority kvůli andělům.

¹¹V Pánu ovšem není žena bez muže ani muž bez ženy. ¹²Vždyť jako je žena z muže, tak je zas muž skrze ženu – a všechno společně je z Boha. ¹³Posuďte sami: je vhodné, aby se žena modlila k Bohu nezahalená? ¹⁴Copak nebučí sama přirozenost, že pro muže jsou dlouhé vlasy ostudou? ¹⁵Pro ženu jsou však dlouhé vlasy slávou; jsou jí totiž dány jako pokrývka. ¹⁶Pokud se o tom někdo chce hádat, my to ve zvyku nemáme a církve Boží také ne.

Večeře Páně

¹⁷Když už jsem u napomínání, nemohu vás pochválit za to, že vaše shromáždění jsou spíše ke škodě než k užtku. ¹⁸Především se doslýchám, že když se scházíte v církvi, máte mezi sebou roztržky, a skoro tomu věřím. ¹⁹Musí totiž mezi vámi být i rozdělení, aby se ukázalo, kteří z vás jsou spolehliví. ²⁰To, co probíhá na vašich shromážděních, není žádná večeře Páně. ²¹Každý má k jídlu svou vlastní večeři, a pak někdo hladoví a jiný se opil. ²²Copak nemůžete jíst a pít doma? To pohrdáte Boží církví natolik, že ponižujete ty, kdo nic nemají? Co na to mám říci? Mám vás pochválit? Za toto vás nechvám!

²³Předal jsem vám to, co jsem sám přijal od Pána: Pán Ježíš v tu noc, kdy byl zrazen, vzal chléb, ²⁴vzdal díky a lál se slovy: „Vezměte, jzte, to je mé tělo, které se láme za vás. To čiňte na mou památku.“ ²⁵Právě tak vzal po večeři kalich se slovy: „Tento kalich je nová smlouva v mé krvi. Kdykoli z něj pijete, čiňte to na mou památku.“ ²⁶Kdykoli jíte tento chléb a pijete tento kalich, zvěstujete Pánovu smrt, dokud nepřijde.

²⁷Kdokoli tedy jí tento chléb a pije Pánův kalich nehodně, proviní se proti Pánově tělu a krvi. ²⁸Proto ať každý sám sebe prověří, než jí z toho chleba a pije z toho kalichu.

²⁹Kdo totiž jí a pije nehodně, jí a pije své vlastní odsouzení, neboť nerozpoznává Pánovo tělo. ³⁰Proto je mezi vámi tolik slabých a nemocných a mnozí dokonce umírají. ³¹Kdybychom se ovšem soudili sami, nebyli bychom souzeni. ³²Když nás však soudí Pán, je to k naší nápravě, abychom nebyli odsouzeni se světem.

³³Nuže, bratři moji, když se scházíte k jídlu, čekejte jedni na druhé. ³⁴Kdo má hlad, ať se nají doma, abyste se nescházeli k odsouzení. Ostatní pokyny vám dám, až přijdu.

Různé dary téhož Ducha

12 Pokud jde o duchovní dary, bratři, nechci abyste zůstali v nevědomosti. ²Víte, že jste jako pohané bývali neodolatelně přitahováni k němým modlám. ³Proto chci, abyste věděli, že nikdo, kdo mluví v Duchu Svatém, nemůže zlořečit Ježíši, tak jako nikdo nemůže prohlásit „Ježíš je Pán,“ jedině v Duchu Svatém.

⁴Jsou různé dary, ale tentýž Duch, ⁵jsou různé služby, ale tentýž Pán, ⁶jsou různá působení, ale všechno ve všech působí tentýž Bůh. ⁷Každý ovšem dostává projev Ducha ke společnému užítku: ⁸jednomu je skrze Ducha dáno slovo moudrosti, jinému od téhož Ducha slovo poznání, ⁹dalšímu víra v tomtéž Duchu, jinému dary uzdravování v tomtéž Duchu, ¹⁰jinému konání zázraků, jinému proctví, jinému rozlišování duchů, jinému různé druhy jazyků, jinému výklad jazyků. ¹¹To vše ale působí jeden a tentýž Duch, který obdarovává každého jednotlivě, jak sám chce.

Různé části téhož těla

¹²Tělo tvoří jeden celek, i když se skládá z mnoha částí; i když je všech těch částí mnoho, přece tvoří jedno tělo. A právě takové je to s Kristem. ¹³Ať už jsme Židé nebo Řekové, otroci nebo svobodní, všichni jsme jedním Duchem

pokřtěni do téhož těla a jeden Duch se nám všem stal nápojem.

¹⁴Tělo se přece neskládá z jedné části, ale z mnoha. ¹⁵Kdyby noha řekla: „Když nejsem ruka, nepatřím do těla,“ nepatří snad kvůli tomu do těla? ¹⁶A kdyby ucho řeklo: „Když nejsem oko, nepatřím do těla,“ nepatří snad kvůli tomu do těla? ¹⁷Kdyby bylo celé tělo okem, kam by se poděl sluch? Kdyby bylo celé sluchem, kam by se poděl čich? ¹⁸Bůh ale dal tělu různé části, každou jednotlivou tak, jak chtěl. ¹⁹Kdyby všichni byli jednou částí, kam by se podělo tělo? ²⁰A tak je sice mnoho částí, tvoří však jedno tělo.

²¹Oko nemůže říci ruce: „Nepotřebuji tě,“ stejně jako hlava nemůže říci nohám: „Nepotřebuji vás.“ ²²Naopak! Mnohem spíše jsou potřebné ty části těla, které vypadají slabší. ²³Těch částí těla, které považujeme za méně ctihodné, si o to více všímáme. Částem našeho těla považovaným za neslušné věnujeme o to větší pozornost, ²⁴kteřou ovšem ty slušné části nepotřebují. Bůh ale složil tělo tak, že dal větší pozornost těm podradnějším, ²⁵aby v těle nevládlo rozdělení, ale aby si jeho jednotlivé části navzájem prokazovaly stejnou péči. ²⁶Vždyť trpí-li jedna část, všechny části trpí s ní, a je-li jedna část poctěna, všechny části se s ní radují.

²⁷Vy jste tedy tělo Kristovo a jednotlivě jeho části. ²⁸Bůh v církvi ustanovil jedny za apoštoly, druhé za proroky, třetí za učitele, potom zázraky, dary uzdravování, pomocné služby, vedení a různé druhy jazyků. ²⁹Jsou snad všichni apoštolové? Jsou snad všichni proroci? Jsou snad všichni učitelé? Konají všichni zázraky? ³⁰Mají všichni dary uzdravování? Mluví snad všichni jazyky? Vykládají snad všichni?

³¹Horlete po těch nejlepších darech a já vám ukážu ještě nesrovnatelně vyšší cestu:

Bez lásky nejsem nic

13 Kdybych mluvil v jazycích lidí i andělů, bez lásky je to jen dunění zvonu, řinčení činelů. ²Kdybych uměl prorokovat, rozuměl všem tajemstvím, měl všechno poznání a víru, že bych i hory přenášel, bez lásky nejsem nic. ³Kdybych rozdál vše, co mám, i vlastní tělo kdybych vydal plamenům, bez lásky je mi to k ničemu.

⁴Láska je trpělivá, je laskavá, láska nezávidí, láska se nevychloubá ani nepovyšuje; ⁵není hrubá, nehledá svůj prospěch, není vznětlivá, nepočítá krivdy, ⁶není škodolibá, ale raduje se z pravdy; ⁷všechno snáší, všemu věří, vždycky doufá, všechno vydrží.

⁸Láska nikdy neskončí. Avšak proroctví – ta zaniknou, jazyky – ty umlknou, poznání – to pomine. ⁹Jen z části totiž poznáváme a jen z části prorokujeme, ¹⁰jakmile však přijde dokonalé, tehdy to částečné zanikne. ¹¹Dokud jsem byl dítě, mluvil jsem jako dítě, myslel jsem jako dítě, měl jsem dětské názory; když jsem však dospěl, s dětinskými věcmi jsem se rozloučil. ¹²Teď totiž vidíme jako v zrcadle, nejasně, ale potom tváří v tvář. Teď poznávám částečně, ale potom poznám plně, tak jako Bůh zná mě. ¹³Do té doby nám zůstává víra, naděje a láska, tato trojice; ale největší z nich je láska.

Jazyky a proroctví

14 Následujte lásku, horlete po duchovních darech, nejvíce však, abyste prorokovali. ²Kdo mluví v jazycích, nemluví totiž k lidem, ale k Bohu. Je puzen Duchem, ale nikdo mu nerozumí; co říká, zůstává tajemstvím. ³Ten, kdo prorokuje, však mluví k lidem, aby je posílil, povzbudil a potěšil. ⁴Kdo mluví v jazycích, posiluje sám sebe, ale kdo prorokuje, posiluje církev. ⁵Chťel bych, abyste všichni mluvili v jazycích, ale ještě více, abyste prorokovali. Proroctví je totiž cennější než mluvení

v jazycích, ledaže by je někdo vykládal pro posílení církve.

⁶Co kdybych k vám, bratři, přišel a mluvil v jazycích? K čemu vám budu, pokud vám neřeknu nějaké zjevení, poznání, proroctví či učení? ⁷Podobné je to s neživými hudebními nástroji, jako je flétna nebo lyra: pokud nevydají jasné tóny, jak má kdo poznat, co se hraje? ⁸A pokud polnice vydá nezřetelný zvuk, kdo se bude chystat do boje? ⁹Stejně je to s vámi: nevydá-li váš jazyk srozumitelné slovo, jak má kdo poznat, co se říká? ¹⁰Vždyť budete mluvit do větru! ¹⁰Na světě je koneckonců tolik různých řečí a žádná z nich není bez smyslu. ¹¹Mluví-li však někdo řečí, které nerozumím, zůstaneme jeden druhému cizincem. ¹²Stejně je to s vámi. Když jste tak horliví po duchovních darech, snažte se v nich vyrůst pro posílení církve.

¹³Kdo mluví v jazycích, ať se proto modlí, aby je mohl vykládat. ¹⁴Když se totiž modlím v jazycích, modlím se můj duch, ale má mysl zahálí. ¹⁵Co s tím? Ano, budu se modlit duchem, ale budu se modlit i myslí. Budu zpívat duchem, ale budu zpívat i myslí. ¹⁶Kdybys totiž dobrořečil jen duchem a byl by přítomen někdo nezasvěcený, jak řekne „Amen“ ke tvému díkůčinění, když neví, co říkáš? ¹⁷Děkuješ sice krásně, ale druhým to nepomáhá. ¹⁸Děkuji svému Bohu, že mluví v jazycích více než vy všichni; ¹⁹v církvi bych ale pro poučení druhých raději promluvil pět slov srozumitelně než tisíce slov v jazycích.

²⁰Bratři, přestaňte myslet jako malé děti. Pokud jde o zlo, buďte jako nemluvnata, myšlením však buďte dospělí. ²¹V Zákoně je psáno:

„Cizími jazyky, cizími rty
k tomuto lidu promluví,
ani tak mě však neposlechnou,“
praví Hospodin.

²²Jazyky tedy nejsou znamením pro věřící, ale pro nevěřící; proctví naopak není pro nevěřící, ale pro věřící. ²³Co kdyby na společném shromáždění církve všichni mluvili v jazycích? Když tam přijdou nezasvěcení nebo nevěřící, neřeknou snad, že blouzníte? ²⁴Když ale budou všichni prorokovat a přijde někdo nevěřící nebo nezasvěcený, bude tím vším přesvědčován a usvědčován. ²⁵Až vyjde najevo, co skrývá v srdci, padne na kolena, pokloní se Bohu a vyzná: „Opravdu, Bůh je mezi vámi!“

Porádek při shromáždění

²⁶Co s tím, bratři? Když se scházíte, každý z vás něco přináší – někdo píseň, někdo vyučování, někdo jazyk, někdo zjevení a někdo výklad. Ať se to všechno děje k vzájemnému posílení. ²⁷Chce-li někdo mluvit v jazycích, ať mluví postupně dva nebo nejvýše tři, a někdo ať vykládá; ²⁸když tam ale nebude, kdo by to vykládal, pak ať ve shromáždění mlčí a mluví jen pro sebe a pro Boha. ²⁹Proroci ať mluví dva nebo tři a ostatní ať to rozsuzují. ³⁰Dostane-li zjevení někdo jiný z přítomných, pak ať ten první mlčí. ³¹Můžete přece jeden po druhém prorokovat všichni, aby se všem dostalo poučení a povzbuzení. ³²Proroci mohou své puzení ovládat; ³³Bůh přece není Bohem zmatku, ale pokoje.

(Tak jako všude, kde se shromažďují svatí, ³⁴ať i vaše ženy při shromážděních mlčí. Nemají povídat, ale chovat se ukázněně, jak ostatně říká i zákon. ³⁵Když jim něco není jasné, ať se ptají doma svých manželů. Je přece ostuda, aby ženy při shromáždění mluvily.)

³⁶Vyšlo snad Boží slovo od vás? Dorazilo snad jen k vám? ³⁷Kdo si myslí, že je prorok nebo duchovní, měl by poznat, že to, co vám píšu, jsou Pánova příkázání. ³⁸Kdo neví, ať neví. ³⁹A tak, bratři, horlete po proctví a mluvení v jazycích nezakazujte. ⁴⁰Ve všem ať panuje slušnost a pořádek.

Kristovo vzkříšení

15 Bratři, chci vám připomenout evangelium, jež jsem vám kázal, jež jste přijali, v němž stojíte ²a jímž jste spaseni (pokud se ovšem držíte slova, které jsem vám kázal – jinak byste uvěřili zbytečně).

³Předal jsem vám to hlavní, co jsem sám přijal: Kristus zemřel za naše hříchy podle Písem, ⁴byl pohřben a třetí den byl vzkříšen podle Písem. ⁵Ukázal se Petrovi, potom dvanácti, ⁶poté se ukázal více než pěti stům bratrů najednou (někteří už zesnuli, ale většina z nich ještě žije), ⁷poté se ukázal Jakobovi, potom všem apoštolům ⁸a na posledy ze všech se ukázal i mně, nedochůdčeti. ⁹Jsem přece nejmenší ze všech apoštolů; nezasloužím si ani být apoštolem nazýván – vzdýť jsem kdysi pronásledoval Boží církev! ¹⁰Boží milostí jsem ale to, co jsem, a jeho milost ke mně nevyšla naprázdno. Pracoval jsem více než oni všichni, avšak ne já, ale Boží milost, která je se mnou. ¹¹Toto kážeme – jak já, tak oni – a tomuto jste uvěřili.

Naše vzkříšení

¹²Když se tedy káže o Kristu, že byl vzkříšen z mrtvých, jak mohou někteří z vás popírat zmrtvýchvstání? ¹³Jestliže není zmrtvýchvstání, pak nebyl vzkříšen ani Kristus! ¹⁴A jestliže nebyl vzkříšen Kristus, pak je naše kázání k ničemu; celá vaše víra je k ničemu! ¹⁵Z nás se pak stávají falešní Boží svědkové, protože jsme o Bohu tvrdili, že vzkřísil Krista, jehož nevzkřísil – pokud totiž mrtví nemohou být vzkříšeni. ¹⁶Jestliže mrtví nemohou být vzkříšeni, pak nebyl vzkříšen ani Kristus! ¹⁷A jestliže nebyl vzkříšen Kristus, vaše víra je marná – ještě jste ve svých hříších. ¹⁸Pak tedy i ti, kteří zesnuli v Kristu, zahynuli. ¹⁹Máme-li v Kristu naději pouze pro tento život, jsme nejubožejší ze všech lidí.

²⁰Kristus ale byl vzkříšen jakožto první ze všech zesnulých. ²¹Jako skrze člověka přišla smrt, tak skrze člověka

přišlo zmrtvýchvstání. ²²Jako v Adamovi všichni umírají, tak v Kristu všichni ožijí. ²³Každý však ve svém pořadí: Kristus jako první, při jeho příchodu pak ti, kdo jsou Kristovi. ²⁴Potom přijde konec: až Kristus přemůže veškerou vládu, vrchnost a moc, předá království Bohu a Otci. ²⁵Musí totiž kralovat, než mu Bůh položí všechny nepřátele k nohám. ²⁶Poslední nepřítel, jenž bude přemožen, je smrt. ²⁷Vždyť „všechno položil k jeho nohám.“ (Když ovšem říká, že je mu všechno poddáno, je zřejmé, že je to všechno kromě Toho, který mu to poddal.) ²⁸Až mu tedy bude všechno poddáno, pak se i sám Syn poddá Tomu, který mu všechno poddal, aby Bůh byl všechno ve všem.

²⁹A vůbec, co si počnou ti, kdo se nechávají křtít za mrtvé? Proč se křtí za mrtvé, jestliže mrtví nebudou vzkříšeni? ³⁰Proč my sami každým okamžikem podstupujeme nebezpečí? ³¹Při chloubě, kterou mám ve vás v Kristu Ježíši, našem Pánu, prohlašuji, že denně čelím smrti. ³²K čemu mi to z lidského pohledu je, že jsem bojoval s těmi šelmami v Efesu? Jestliže mrtví nebudou vzkříšeni, jezme a pijme, vždyť zítra zemřeme! ³³Neplette se: „Špatné vztahy kazí mravy.“ ³⁴Opravdu se vzpamatujte a nechte hříchů. Někteří totiž Boha vůbec neznají – říkám to k vaší hanbě!

Způsob vzkříšení

³⁵Někdo ale řekne: „Jak budou mrtví vzkříšeni? A v jakém přijdou těle?“ ³⁶Blázne! To, co seješ, neožije, dokud nezemře. ³⁷A co seješ? Ne to tělo, které vyroste, ale holé zrno – třeba zrno pšenice nebo nějaké jiné. ³⁸Bůh mu pak dává tělo, jak sám chce, každému z těch semen jeho vlastní tělo. ³⁹Není tělo jako tělo. Jiné je tělo lidské, jiné tělo zvířecí, jiné zase rybí a jiné ptačí. ⁴⁰Jsou také těla nebeská a těla pozemská; ale jiná je sláva nebeských a jiná pozemských. ⁴¹Jiná je sláva slunce, jiná sláva měsíce

a jiná sláva hvězd, i samotné hvězdy se jedna od druhé ve slávě liší.

⁴²Tak je to také se zmrtvýchvstáním. Pohřbívá se smrtelné tělo, křísí se nesmrtelné. ⁴³Pohřbívá se odpudivé, křísí se slavné; pohřbívá se bezvládné, křísí se mocné. ⁴⁴Pohřbívá se tělo přirozené, křísí se tělo duchovní. Ano, tak jako je přirozené tělo, je i tělo duchovní. ⁴⁵Jak je psáno: „První člověk, Adam, se stal živou duší,“ ale ten poslední Adam se stal obživujícím duchem. ⁴⁶Nejdříve však není to duchovní, ale to přirozené, teprve potom to duchovní. ⁴⁷První člověk byl z prachu země, druhý člověk sám Pán z nebe. ⁴⁸Jaký byl ten z prachu země, takoví jsou ti pozemští, a jaký ten nebeský, takoví i nebeští. ⁴⁹Jako jsme nesli obraz toho, kdo byl z prachu země, tak ponese i obraz toho nebeského.

⁵⁰Říkám vám, bratři, že tělo a krev nemůže mít podíl na Božím království a smrtelnost nemůže mít podíl na nesmrtelnosti. ⁵¹Teď vám prozradím tajemství: všichni nezemřeme, ale všichni budeme proměněni – ⁵²naráz, v okamžiku, za zvuku polnice ohlašující konec. Až za troubí, mrtví budou vzkříšeni k nesmrtelnosti a my budeme proměněni. ⁵³Toto pomíjivé musí obléci nepomíjivost, toto smrtelné musí obléci nesmrtelnost. ⁵⁴A až toto pomíjivé oblékně nepomíjivost a toto smrtelné oblékně nesmrtelnost, tehdy se naplní, co je psáno: „Smrt je přemožena, přišlo vítězství!“

⁵⁵„Kde je teď, smrti, ta tvoje hrozba?
Kde je teď, peklo, to tvé vítězství?“

⁵⁶Hroznou zbraní smrti je hřích a posilou hřichu je Zákon. ⁵⁷Ale díky Bohu, který nám dává vítězství v našem Pánu Ježíši Kristu! ⁵⁸Proto, moji milovaní bratři, buďte pevní a nepohnutelní, rozmáhejte se v Pánově díle a vězte, že vaše práce v Pánu není zbytečná.

Plány a pozdravy

16 Pokud jde o sbírku na svaté, řiďte se stejnými pokyny, jaké jsem dal církvím v Galacii: ²Vždy prvního dne v týdnu ať každý z vás dá stranou, kolik si může dovolit, aby se sbírky nekonaly teprve, když přijdu. ³Jakmile přijdu, dám vámi schváleným mužům doporučující listy a pošlu je s vaším darem do Jeruzaléma. ⁴Bude-li potřeba, abych šel s nimi, půjdou se mnou.

⁵Přijdu k vám, až projdu Makedonii. Makedonii totiž jen procházím, ⁶ale u vás snad nějakou dobu zůstanu, možná i přes zimu, abyste mě mohli vypravit, kamkoli půjdu. ⁷Tentokrát se u vás nechci jen zastavit cestou; dá-li Pán, doufám, že u vás nějaký čas pobudu. ⁸Až do Letnic ale zůstanu v Efesu, ⁹neboť se mi tu otevírají úžasné a slibné možnosti, i když je tu mnoho protivníků.

¹⁰Jestli k vám přijde Timoteus, postarejte se, ať se u vás cítí dobře, vždyť se věnuje Pánovu dílu tak jako já. ¹¹Ať jím tedy nikdo nepohrdá. Vypravte ho v pokoji na cestu za mnou, neboť tu na něj s bratry čekám. ¹²Pokud jde o bratra Apolla, velmi jsem ho prosil, aby za vámi s bratry přišel. Právě teď k vám ale rozhodně nechtěl jít; přijde však, až bude mít možnost.

¹³Bděte, stůjte ve víře, buďte stateční, buďte silní. ¹⁴Všechno ať se mezi vámi děje v lásce. ¹⁵Bratři, víte, že Štěpánova rodina je prvním ovocem Řecka a že se vydali službě svatým. Prosim vás tedy, ¹⁶abyste takové lidi následovali, a stejně tak i každého, kdo se podílí na tomto díle. ¹⁷Mám velikou radost, že dorazil Štěpán, Fortunát a Achaikos, protože mi vynahradili vaši nepřítomnost. ¹⁸Občerstvili mě na duchu a jistě i vás. Takových lidí si važte.

¹⁹Pozdravují vás sbory v Asii. Velmi vás v Pánu pozdravuje Akvila s Priscilou i církev u nich v domě. ²⁰Pozdravují

vás všichni sourozenci. Pozdravte se navzájem svatým polibkem.

²¹Já Pavel připisuji pozdrav svou vlastní rukou. ²²Kdo nemá rád Pána Ježíše Krista, ať je proklet. Maranatha! ²³Milost Pána Ježíše Krista s vámi. ²⁴Má láska je s vámi všemi v Kristu Ježíši. Amen.